

VRLA GOSPA

Ti si, na svetu taštom,
Gospo, sa nožem pod plaštom,
Srce moje!...
Strastvenost zrenika,
Tajanstvenosti – slika,
Nas dvoje!...

Otkad ispod Kule Nel,¹
Duboko pod Zamkom Prel,
Zlo doba zre,
Spavača svih u Seni,
Za kaznu nagrađenih,
– I na vek.

Kada si Frizeta,²
Karnevalska fufeta
Moja sva!...
Ni kalfa te ništak,
Ni Rembrant od kista,
Ne bi kô ja!

Nek čeka Markizu,
Uz crkvicu stisnut,
Pustaško,
Karuce mrk-zelene,
Kô lupež iz sene,
Pod maskom.

– Moj red! – Krstar sam i ja, ker,
Moj pirat-fijaker,
Bavom,
Obaviće nas, jedro,
Žaluzina jedro:
– Pravo!...

---

¹ Spoveda se da su Filip Lepi, od Francuske, Margareta i Žana Burgundska, strasno ašikovali u kulama. Svedoke su nagradili bacanjem u Senu. (*Prim. prev.*)

² Frizeta je vesela, muškoljubiva, karnevalska, kurav-družbenica boema. (*Prim. prev.*)

– Bolni hod na toranj blistav,
 Vrhom stepeništa...
 Kakav gaz!
 – Korak šesti – Eh, slušaj,
 Ode mi, gospo, duša!
 U bezdno, baš!

Na pesnički tavan,
 Gde klasikica spava,
 Prolet sveta,
 Pustopašna Meka,
 Pohotnik je zekan:
 Dva'est leta!

Dođi, anđele, medno,
 Božjačkoj ludi bednoj
 Trebaš!
 Jadnom vragu na struni,
 Krilom ga vrhuni,
 Do neba!

Beatrice Danteova,
 Slatkom rukom budi prova,
 Čelu mojem...
 Ili nek te đida, prostak,
 Vodi dobru preko mosta,
 Uzrojen.

Sutra, kô mužjak mantre,
 Dođi mi, Bradamante!³
 Đurđic-rose!
 Kô đaćić sreće, bokun,
 Podsmej se bdelnom oku,
 Smeđokose!

---

³ Bradamante, ratnica, hrišćanka, iz Ariostovog *Besnog Orlanda*. Uloge su travestirane. Sada je pesnik ženka, a gospa muškarac! (*Prim. prev.*)

STAROM ROSKOFU
(Lulanka u severozapadnom molu)

Piratsko gnezdo, stara steno
Korsarska! – pod olujnim dnima,
Spi tvoj ron u snu kamenom
Uz špilje alosanih plima...

Hrk ti morem, hrk brizama;
Rog je tvoj sred maglenih tama,
Hod ti morski zna hrid sveta...
– Spij; pokojem to oko potri
Što engleske prove motri,
Po obzorima, trista leta.

– Spij, drevni brode usidreni;
Pesma sipa, kormorana
Tih pesnika uragana
Lulaće te morem lenim...

– Spij, opajdaro matroza;
Bdi nad tobom dalgi groza,
Zlatast pojas što te kiti,
Vinske noći nek ne budi,
Krvlju, vatrom! – Tvoje grudi
Zlato neće opržiti.

– Milovnice gde vam krasne...
– Morem ludi, slavom tašti! –
Gde divovi! vuhve kvasne!
Rigaj pljuca kuburastih...

Kud bitke, zastave-rane,
U dronjke neba rastrgane!...
– Svod olovni ti dine miva...
Zamukoše tanad-rike
Što sejahu kroz zvonike
– Kô ušljivom tučom šljiva...

Pod crnim dimnjacima groba,
San ti dece slušam mekan,
Vres brodara od pre veka,
Olupine divnog doba...

.....

Spi svoj pokop top železni,
 Licem tlu i ćorci-đulad,
 Injem zimskih luna grezni...
 Snom sve rđa počinula.
 – Hrkaču stari, hrk ti zrakast,
 Drži čeljust naperenu
 Na Englesku!... bujnost snenu,
 Kao posni cvet trščaka.

(Roskof. – decembar)

VENDETA

Ne želiš moje duše plam
 Dok ti nedrim zadnji zgar:
 Platićeš mi dragi, bar!...
 Ne jedi se – žena sam! –

Nećeš moje kože put:
 Otrov-duh sam, jezuita,
 Gledaj me!... jez-uvita,
 Jezuit kô krastač prud,

Glatka kao smrdibuba,
 Kompanjon je sa mnom, da,
 U, baš...! – bez srdnih zuba –
 Ćudi mojoj Ti si drag!

Moj jaspisu, Ja sam pizma,
 Zmija, ona zmijuša,
 Ledna, grižna, pelin-klizna,
 Pramajke ti stari kušač...

Ne vrediš, moj gusan-tvore,
 Više od sene njene...
 Bar moje pesme morne?...
 Vrediš li mi, osim, mene?...

PARIZ NOĆU

To je krug nebeski, bakren žar duha,
Bezmerna tepsija gde Blag Bog kuha,
Manu za lutke-večnog jela zapar.
Naznojen sokom, i ljubavni papar.

Sudoperci, verni, uz rernu što kapa,
I šuška tiho žeglost mesa suha,
Vrčeve pune pjanci od posluha,
Čekajuć svoj red, drhti jadnik-hlapac.

Ti misliš, planetu prži sunčev stroj,
Taj grez, grizni, grašni, bujnog zlata roj?
Ne, to sa neba pseća supa buči.

Neki su sunčani, mi, ispod streje,
U tundri hladnoj gde svetlost ne greje...
Naša je duša samo mehur žučni.
Iskreno, to bih, ne medene luči.

NESANICA

Nesanico, nevid stvore!
Voliš li svog uma more?
Urok-okom ushićeno,
Motriš tog što čaršav glođe,
Prevrćuć se od čamoće!...
Dijamantskom, crnom zenom.

Što kroz noći probdevene,
Kô nedelje kišne, lene,
Ti nas ližeš poput psine:
Bdenjem nade i kajnosti,
Bubnjivo nam uho gostiš,
I dnom zboriš... muk tišine?

Zašto grlu usahnulom,
Prazan putir pružaš tmulo,
Istežemo vrat nam jalov,
– Tantal-žednik priviđenja:
Ašik-vrč il' gorki talog,
Olovo il' rosna pena! –

Nesanico, nisi l' divna?...
 Zašto, devo pohotljiva,
 Stežeš nas međ butinama?
 I jecaš na naša usta,
 Remetiš nam dremež pustar,
 A ne spiješ nikad s nama?

Čemu krasu greznih tmina,
 Tako crna obrazina?...
 Zlatne snove meteš bolne?...
 Nisi l' ljubav sred praznine,
 Dah umorne Mesaline,
 Ali vazda neutolne?

Nesanico-Histerijo,
 O, jesi li vergl mio,
 Svih Hosana izabranom?...
 Il' večni terzijan, čakav,
 U damaru prokletnika,
 Zbog stiha – tek njemu znanom?

Il' Buridan-magarence,
 Leptirak kroz pakla zdence?
 Tvoj poljubac usključalo,
 Ledi nas u čelik jaru...
 Zgnezdi mi se u daščaru!...
 Odspavajmo skupa malo.

(Sa francuskog preveo Bojan Belka)